

[Sigsgaard.]

Kejsergade, amanuensis, mag. art. K. Thomsen-Hansen, senere, fordi der blev offentliggjort omkring sagen, har forklaret havde været kendt af alle medarbejdere igennem flere år. Dommeren havde naturligvis fået artiklen at se, men hvordan skulle han bedømme, om der var tale om udelukkende gamle oplysninger? Han ville være henvist til at tro på efterretningstjenestens påstand om, at statens sikkerhed var truet. Det var jo heller ikke sikkert, at han nogen sinde var nået længere end til at blive underkorporal. Forsvareren ville naturligvis få mulighed for at prøve på at bevise det modsatte, men han ville arbejde imod den samlede opinion, og han ville ikke kunne få hjælp nogetstedsfra, for han måtte ikke røbe, hvad sagen drejede sig om. Hele det optrævningsarbejde, som nu er foretaget af snesevis af mennesker, journalister og studenter for at vise, at der ikke er hold i nogen sigtelse, at der intet er at være bagmand for, det skulle forsvareren klare helt alene og under de dårligst tænkelige omstændigheder.

Nu gik det anderledes. Nu offentliggjorde Information artiklen, og VS' hovedbestyrelse udsendte et interview med Frölich, som afslørede noget af politiets hensigt, idet det viste sig, at man ikke havde vist nogen som helst interesse for at anholde Frölich, før ballonen var pustet tilstrækkeligt op til, at det kunne tage sig ud som et stort kup.

Tilbage er bare, at politiet insisterer. Det slæber den pågældende i retten på sigtelse, der omfatter den skrappeste spionageparagraf i vor lovgivning, som hjemler op til 12 års fængsel. Man bør forestille sig, hvilke muligheder en borger har for at forsvare sig mod sådanne sigtelser ved retsforhandlinger for lukkede døre. Det er kommet frem, at politiets eneste baggrund ved fremstillingen i grundlovsforhøret i går var nogle udtalelser fra tidligere kolleger til Frölich, altså folk i forsvarers efterretningstjeneste, folk, der direkte er undergivet oberst Fournais, og hvis fremtid, avancementsmuligheder osv., kan afhænge stærkt af, om de er villige til at

hjælpe chefen i en desperat situation eller ej. For at sige det lige ud: man bør prøve at forestille sig, hvilke muligheder en borger har for at blive retfærdigt behandlet, hvis sådanne folk rejser en falsk anklage, skaffer falske vidneudsagn — det er jo set før, det kan ske igen — og hele historien så skal udspilles for lukkede døre. Det er politistatsmetoder. Sagt i parentes: hr. Kjær Rasmussen har ikke i dag talt om politistat, men om politistatsmetoder. Det er politistatsmetoder, det er et eksempel på dem, sådan som de i øjeblikket fungerer på fuldt tryk lige uden for vores vinduer her.

Information og andre blade har forhindret eller i det mindste vanskeliggjort sådanne uhyggelige processer for lukkede døre. De har slået et slag for ytringsfriheden. Til daglig er det nemt nok at tale store ord om ytringsfriheden, det er sådan noget, man gør på grundlovsdag, for da er den ufarlig for de styrende. Men når den bliver farlig, så viser det sig desværre for tit, at den er lidt af en skueret; så beslaglægges der blade, så sigtes der redaktører, ja, så trækker man endda spionageparagrafferne frem.

Det kan ikke have været oplysningerne om, hvilke byer nogle lytteposter ligger i, der var den egentlige årsag til beslaglæggelserne. Sådanne oplysninger har også været bragt i Politiken, i Bornholms Tidende og i Land og Folk, uden at disse blade er blevet beslaglagt, og der forelå i hvert fald ikke i alle disse tilfælde nogen bemyndigelse. Derfor må det have været de beslaglagte blades synspunkter og vurderinger, der lå til grund for beslaglæggelserne, og som var den egentlige grund til beslaglæggelserne. Og i det øjeblik man begynder at beslaglægge blade på grund af deres synspunkter og deres vurderinger, så er ytringsfriheden virkelig alvorligt truet.

Man ved selvfølgelig også, at bare et par beslaglæggelser kan være nok så alvorlige for f. eks. et fattigt blad som Politisk Revys økonomi — og alle venstreorienterede blade er jo fattige; det er andre, der sidder på midlerne her i landet. Sådanne beslag-